

Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὰ Διαβατάρικα πονηιὰ

1
Διαδατάρικα τοῦ καλοκαιριοῦ πονηιὰ στὸ παρὰ
θύρι μου ἔρχονται
καὶ τραγουδοῦν καὶ πετοῦν μακριὰ. Καὶ
κίτρινα τοῦ φθινοπώρου φύλλα
χωρὶς τραγούδια φτερουγίζουν καὶ πέφτουν
μ' ἓνα μονάχα στεναγμό.

2
Μικροὶ μου κοσμοπολίτες ἀλλήτες ἀψήστε τὰ
χάνρια σας στὶς λέξεις μου.

4
Τὰ δάκρυα τῆς γῆς ἀνθίζουν τὰ χαμόγελά της.

5
Μεγαλόπρεπη ἔρηνισι καίγεται γιὰ τὴν ἀγάπην μιᾶς
λεπίδας χλόης
ποῦ κινεῖ τὴν κεφαλὴν κρυφογελά καὶ
χάνεται.

6
Δάκρυα γιὰ τὸν ἥλιο ποὺ ἔχασες;
Θὰ χάσης καὶ τ' ἄστρα.

8
Βροχὴ τῇ νύχτᾳ τὸ πρόσωπό της στοι-
χειώνει τὰ ὄνειρά μου.

9
Στὸν ὕπνο ξένοι. Στὸν ξύπνιο ἀγαπημένοι.

10
Ἡ θλίψη στὴν καρδιά μου δειλινὸ ποὺ κούρνια-
σε στὸ δέντρο.

11
Δάκτυλα ποῦ δὲν βλέπω σὰν τριμπέλικο ἀρσένι-
ου

ποῦ ἡ ὁμορφιά του εἶναι σὰ θεὸς, αὐτὸς κάνει γι' ἀντίπα-
λος καὶ γιὰ τὸ Γίγαμὲς ἀκόμη».

Μὲς στὴν Οὐρουκ εἶχε τὸ νυφικὸ κρεβάτι ἐτοιμαστῆ,
γιὰ τὴ θεὰ τοῦ ἔρωτα ταριασμένο. Ἡ νύφη τὸ γαμπρὸ πε-
ρίμενε, μὰ μὲς στὴ νύχτᾳ ὁ Γίγαμὲς σηκώθηκε κι ἤρθε
κατὰ τὸ σπίτι. Τότε πρόλαβε ὁ Ἐνκιντοῦ καὶ τοῦ ἔφραξε
τὸ δρόμο. Ὁ δυνατότατος Γίγαμὲς προχώρησε κι ὁ Ἐν-
κιντοῦ τοῦ ἴρθε μπροστὰ στὴν πύλη. Ἄπλωσε τὸ
πόδι του, τὸ Γίγαμὲς σταμάτησε στὸ σπίτι νὰ μὴ
μπεῖ κι ἀρπάχτηκαν, πιαστήκανε μὲ δύναμη σὰν
ταῦροι. Σπάσανε τῆς πόρτας τίς κολόνες, ξεφυσούσανε σὰν
ταῦροι κλειδωμένοι οἱ δυό. Συντρίψανε τῆς πόρτας τίς κο-
λόνες καὶ τραντάχτηκαν οἱ τοῖχοι. Ὁ Γίγαμὲς ἐλύγισε τὸ
γόνατο μὲ καρφωμένο στὸ ἔδαφος τὸ πέλμα καὶ μὲ μιὴ
στροφή ὁ Ἐνκιντοῦ ἔπεσε κάτω. Καὶ τότε ἀμέσως ἔσδησε
ἡ μανία του. Πεσμένος κάτω ὁ Ἐνκιντοῦ εἶπε στὸ Γίγαμ-
μὲς:

«Δὲν εἶναι ἄλλος σὰν ἐσένα στὸν κόσμον. Ἡ Νισσοῦν,
ποῦ εἶναι δυνατὴ σὰν ἀγριο βόδι στὸ μαντρί, αὐτὴ ἦταν ἡ
μάνη ποῦ σὲ δάσταξε στὴν κοιλιὰ της καὶ τώρα ὑψώθηκες
πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἄντρες, κι ὁ Ἐνλίλ σοῦ ἔδωκε τὴ βα-
σιλεία, γιατί ἡ δύναμή σου ξεπερνάει τῶν ἀνθρώπων τὴ
δύναμη».

Ἔτσι ὁ Ἐνκιντοῦ κι ὁ Γίγαμὲς ἀγκαλιόστηκαν κι ἡ
φιλία τους σφραγίστηκε.

Σύννεφις τας:

Μετάφρ.: ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΗΣ

παίζουν στὴν καρδιά μου τὴ μουσικὴ τῶν νε-
ρῶν καὶ τῶν ρυτίδων.

15
Σὲ ψιγλοῦς γκρεμινούς τὴν ἀγάπην σου καθίζεις;

16
Στὸ παραθύρι στέκομαι καὶ εἶναι πρωί. Δι-
αδάνει ὁ κόσμος
κοντοστέκεται μὲ γνέψει προσπερνᾷ.

20
Δὲν μπορῶ νὰ ἐκλέξω τὸ καλύτερο μ'
ἐκλέγει.

24
Σχόλη στὴ δουλειὰ σάββατα στὰ μάτια.

31
Δέντρα στὸ παραθύρι μου φάνουν δουδὴς γῆς
φρονὴ λαχτάρας.

32
Ἐκπλήξεις τὰ ἴδια τὰ πρωινά του.

35
Ποῦλὶ τὸ σύννεφο θάθελε νάναι τὸ σύννεφο ποῦλὶ.

37
Νὰ ποῦ δὲν ξέρω γιατί ἡ καρδιά μου μαρμαζώνει
σιωπηλὰ
γιὰ πράγματα μικρά ποῦ δὲ γυρεύει οὐδὲ
γνωρίζει οὐδὲ θυμίζεται.

41
Τὰ δέντρα πόθοι τῆς γῆς. Στῶν ποδιῶν τὰ δά-
χτυλα
τὸν οὐρανὸ κρυφοκατάζουν.

47
Ἡ σκιά μὲ τυρμένο τὸ πέπλο ἀκολουθεῖ
τὸ φῶς.

Τὰ δῆματά της πνιγμένα στὴν ἀγάπην της.

48
Κι θίμω τ' ἀστέρια δὲν ντρέπονται νὰ μοιάζουν μὲ πυ-
ρολαμπίδες.

54
Γλάρο καὶ κῆμα μοιάζουμε. Σμύγουμε καὶ χορ-
ζούμε.

58
Πόσο λυπᾶται ὁ σπουργίτης τὸ παγῶνι γιὰ τὸ ὄχι
τῆς οὐρᾶς του.

61
Πιὲς τὸ κρασί σου στὸ δικό μου ποτήρι φίλε.
Θὰ χάσης τὸ στεφάνι τοῦ ἀφροῦ ἂν τὸ χύσω στὸ δικό
σου.

62
Τὸ Τέλειο ὁμορφοστολιζεται γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην
τοῦ Ἀτελοῦς.

65
Μικρὴ μου χλόη καὶ ἂν τόσα δά τὰ δῆματά σου
ἔλῃ τὴ γῆ κατέχεις κάτω ἀπ' τὸ θιάδα σου.

Μετάφρ.: ΔΡΗΣ ΜΠΕΡΑΝΗΣ